

19 ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΑΤΙΛΙΟ

11 Νοεμβρίου και πριν από 19 χρόνια, σήμερε η τρομπέτα του θρυλικού Ατίλιο που ξεσήκωνε τους οπαδούς του Ολυμπιακού στην εξέδρα.

Ο λοι οι φίλοι του Ελληνικού ποδοσφαίρου και ιδιαίτερα του Ολυμπιακού γνωρίζουν τον Βασίλη Δουριδά, γνωστό ως "Ατίλιο". Ο Βασίλης Δουριδάς ήταν ο άνθρωπος που με την θρυλική τρομπέτα του ξεσήκωνε τους οπαδούς στην κερκίδα του Ολυμπιακού αλλά και της Εθνικής ομάδας. Κάθε φορά που ο "Ατίλιο" έδινε το σύνθημα τα πάντα σταματούσαν... Τα χέρια σπικώνονταν ψηλά! Εκείνος έπαιζε με την τρομπέτα του το γνωστό "πολεμικό" ρυθμό για να ακολουθήσουν έπειτα οι οπαδοί με το γνωστό "Ολυμπιακός, Ολυμπιακός, Ολυμπιακός..." ή Ελλάς, Ελλάς, Ελλάς... ανάλογα. Ο Ατίλιο ήταν το σύμβολο του γηπέδου "Γεώργιος Καραϊσκάκης" που δυστυχώς δεν πρόλαβε να το δει με την σημερινή του μορφή. Έφυγε από τη ζωή στις 11 Νοεμβρίου 1994 και όλοι έμειναν με το παράπονο. Πολλοί από τότε προσπάθησαν με τρομπέτα να δώσουν ρυθμό στην εξέδρα του Ολυμπιακού και της Εθνικής ομάδας, μάταια όμως. Ποτέ δεν τα κατάφεραν όπως εκείνος... Σήμερα αν και οι οπαδοί του Θρύλου συνεχίζουν να είναι ίσως το ίδιο ένθερμοι, πάντα θα λείπει ο Ατίλιο με την θρυλική τρομπέτα του να τους ξεσκώνει. Οι καιροί αλλάζουν, η ζωή εξελίσσεται και προχωρά, μα όσοι έζησαν τον Ολυμπιακό, το "Γεώργιος Καραϊσκάκης", τον κόσμο και τη Θύρα 7 της εποχής του Ατίλιο, είναι σίγουρο πως νοοταλγούν εκείνες τις πημέρες. Όπου πάντοτε ο ήχος της τρομπέτας του Βασίλη Δουριδά προκαλούσε ανατριχίλα και ήταν συνυφασμένος με την ερυθρόλευκη φανέλα σαν ιερό τελετουργικό...

Ο Ατίλιο ή Ατίλιο (κατά κόσμο Βασίλης Δουριδάς) ήταν φυσιογνωμία των ελληνικών γηπέδων. Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1942. Ήταν ενεργός φίλαθλος που ξεσήκωνε τους οπαδούς στην κερκίδα του Ολυμπιακού, αλλά και της Εθνικής ομάδας με την τρομπέτα του. Ήταν σύμβολο του Σταδίου Καραϊσκάκη. Πέθανε από σύνειση στα 52 του, στις 11 Νοεμβρίου 1994 και κηδεύτηκε στο νεκροταφείο των Αγίων Αναργύρων.

Μια Κυριακή στο γεμάτο από κόσμο Καραϊσκάκη ένας ευτραφής κύριος κρατώντας στο χέρι του μια τρομπέτα, προσπαθεί να πάρει τη θέση του κάτω απ' το ρολό της παλιάς θύρας 7. Βιαστικός καθώς είναι, παρασέρνει όποιον βρίσκει στο διάβα του, μέχρι που κάποιος απ' αυτούς γυρνάει αγανακτισμένος και του λέει: «Σιγά ρε φίλε, ο Ατίλιο (διάσημος παλαιοτής της εποχής) είσαι!» Αυτό ήταν! Ο θρυλικός «Ατίλιο» του Ολυμπιακού είχε μόλις «γεννηθεί». Από μικρός ήταν αυτό που λέμε «άρρωστος» Ολυμπιακός, δίνοντας το παρών σε όλες τις αναμετρήσεις των Πειραιωτών, έχοντας πάντα μαζί του μια τρομπέτα, με την οποία συντόνιζε τα συνθήματα του Φαληρικού σταδίου, και όχι μόνο. Ήταν τόσο μεγάλο το πάθος του για την αγαπημένη του ομάδα, που αργότερα σαν τεταρτοετής φοιτητής της Ιατρικής, θα παρατίθει τις σπουδές του, ούτως ώστε να μπορεί να παρακολουθεί απερίσπατος τα μάτια των «ερυθρολεύκων». Έγινε «ιερό σύμβολο» της εξέδρας στο Καραϊσκάκη. Μόλις ακουγόταν η «θρυλική» τρομπέτα, οι πάντες σωπούσαν. Τοιγάρα, καφέδες, σάντουιτς, ότι κρατούσε ο καθένας εκείνη την ώρα στο χέρι του, έπεφτε όπως – όπως στο κρύο μπετόν. Τα χέρια σπικώνονταν ψηλά! Μικροί, μεγάλοι, επίσημοι και

«λαϊκοί», όλοι περίμεναν με αγωνία το μουσικό παράγγελμα του ξακουστού σαλπιγκτή. Εκείνος έπαιζε με την τρομπέτα του το γνωστό "πολεμικό" παιάνα, για να ακολουθήσουν έπειτα οι οπαδοί με το γνωστό «Ο-λυ-μπι-ακός, Ο-λυ-μπι-ακός, Ο-λυ-μπι-ακός», που δονούσε την ατρόματη και έδινε ώθηση στα πόδια των ποδοσφαιριστών της Πειραιώς ομάδας. Ωστόσο, ο δημοσιότητα αυτή δεν του έβγαινε πάντοτε σε καλό, καθώς οι οπαδές φορές αποτέλεσε στόχο άνανδρων αντιπάλων οπαδών, οι οποίοι έβλεπαν στο πρόσωπο του μιας πρώτης τάξεως ευκαιρία για εκδίκηση, καθώς τ' όνομα του αειμνηστού Αττίλιο ήταν συνυφασμένο με τον Ολυμπιακό. Άκομα και η οικογένεια του, τον είχε κατά κάποιον τρόπο «επικρύψει» καθώς το μόνο σπίτι που ήταν στο στάδιο Καραϊσκάκη και αργότερα το ΣΕΦ. Η ατίθαση ζωής που έκανε σε συνδυασμό με τον ένθερμο χαρακτήρα του, είχαν προκαλέσει ανεπανόρθωτη ζημιά στην υγεία του, που λόγω και της πλικίας του ήταν ιδιαίτερα καταπονημένη. Άκομα και οι γιατροί τον συμβούλευαν να αφήσει το γήπεδο και την τρομπέτα γιατί τα πνευμόνια του ήταν σε άθλια κατάσταση, όμως αυτός ήταν εκεί... Στην ιδιωτική του ζωή ήταν ένας ευγενέστατος, συγκρατημένος και γλυκομιλητός άνθρωπος. Εργαζόταν στην Αθήνα στον ιδιωτικό τομέα ως υπάλληλος μιας τράπεζας αιμάτων στην πλατεία Κάνιγγος. Το βράδυ της 11-11-1994 ο Βασίλης Δουριδάς άφησε την τελευταία του πνοή σε πλικία μόλις 52 χρονών, εξαιτίας ενός πνευμονικού οιδήματος που τον ταλαιπωρούσε. Πολλοί από τότε προσπάθησαν με τρομπέτα να δώσουν ρυθμό στην εξέδρα του Ολυμπιακού, μάταια όμως. Η τρομπέτα του θρυλικού «Αττίλιο» είχε σιγήσει για πάντα...

Η δικαίωση του Άγγελου

Η δικαίωση για τον Άγγελο Ποστέκογλου, το παιδί της ελληνικής οικογένειας που μετανάστευσε από την Ελλάδα στην Αυστραλία, για καλύτερη τύχη, αν όχι και για την επιβίωση, είναι ξεκάθαρη, σαφής, δημιουργεί μία ξεχωριστή, θετική, προδιάθεση για όλους όσοι αγαπούν το ελληνικό ποδόσφαιρο.

Γιατί, στην πραγματικότητα, ο Ποστέκογλου είναι μέρος του ελληνικού ποδοσφαίρου, έστω κι αν είναι από 5 ετών στην Αυστραλία, εδώ και 43 χρόνια.

Ποτέ δεν έκρυψε την καταγωγή του, ποτέ δεν έβαλε την ελληνικότητα του σε δεύτερη μοίρα. Πάντα, περηφανεύεται, σε μία χώρα γεμάτη από μετανάστες που προτιμούν να λένε ότι είναι, πριν από όλα Αυστραλοί, ότι είναι Έλληνες. Και τώρα, αυτός που γύρισε όλη την Αυστραλία παιζοντας ποδόσφαιρο και δουλεύοντας ως προπονητής, έχει τη θέση του ομοσπονδιακού τεχνικού, είναι εκείνος που έχει την ευθύνη για την Εθνική Αυστραλίας, που οποία θα κωνουτσάρει στην τελική φάση του Παγκοσμίου Κυπέλλου της Βραζιλίας.

Ο Ποστέκογλου είναι ένας από τους πολλούς Έλληνες που βρέθηκαν στην Αυστραλία και θέλουσαν να ασχοληθούν με το ποδόσφαιρο. Συνέδεσε το όνομα του με την Σάουθ Μέλμπουρν, τόσο ως προπονητής όσο και ως ποδοσφαιριστής, όμως, εργάσθηκε και στην Μέλμπουρν Βίκτορι, στην Εθνική Ελπίδων της Αυστραλίας όπως και στην

Μπρίομπαν Ρέουντ, όπως και στην Παναχαϊκή, με την οποία δοκίμασε την τύχη του στην Ελλάδα.

Στην Αυστραλία, μπορεί να ακούσεις πολλές ενδιαφέρουσες ιστορίες για τον Ποστέκογλου.

Πάντα είναι στο προσκήνιο, όχι μόνο ως αριστοκτής με δυναμισμό κι πηγετικό προφίλ, αλλά κι ως προπονητής που δίνει μεγάλη σημασία σε ότι έχει σχέση με τον τομέα της τακτικής.

Ο Ποστέκογλου είχε συμβόλαιο για 800.000 ευρώ τον χρόνο με την Μέλμπουρν Βίκτορι, αλλά, το «έσπασε», ώστε να πάει στον πάγκο της Εθνικής Αυστραλίας.

Θα πάρει περισσότερα σε αυτή τη δουλειά, κυρίως όμως αναβαθμίζεται ως προπονητής, αλλάζει επίπεδο, αποκτά τη δυνατότητα να

βολαίου του.

Επιπλέον, έκανε διαπραγμάτευση με την Μέλμπουρν Βίκτορι, καθώς έδωσε ένα, αδιευκρίνιστο, ποσό ώστε να πάρει τον Ποστέκογλου για την Εθνική ομάδα.

Αυτή η πρακτική δεν είναι καινούργια για τις χώρες όπου υπάρχει σεβασμός στα συμβόλαια των προπονητών κι όλα γίνονται κατόπιν συζήτησης και συμφωνίας, όχι στον αέρα και πρόχειρα....

Οι Αυστραλοί ήθελαν να προσλάβουν, αυτή τη φορά, έναν προπονητή που γνωρίζει καλά το πρωτάθλημα της χώρας, τους ποδοσφαιριστές και τη νοοτροπία και δεν είχαν ενδιασμούς για την κατεύθυνση στην οποία κινήθηκαν.

Από την αρχή, ήθελαν τον Ποστέκογλου, ο οποίος θυμίζει περιπτώσεις άλλων Ελλήνων προπονητών που δούλεψαν στο παρελθόν σε Εθνικές ομάδες εκτός Ελλάδας.

Προηγότηκαν ο Νταν Γεωργιάδης που εργάσθηκε στην Εθνική ομάδας Αϊτής, Βολιβίας, Περού και Βενεζουέλας, ο Αλκέτας Παναγούλιας ο οποίος ήταν στην Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής κι ο Nikos Niopoulis που προσέφερε τις υπηρεσίες του στην Εθνική Κύπρου. Πάντως, ο Ποστέκογλου, ήδη, τον ξεπέρασε τον Σάντος. Ο Πορτο